

ИСТА ЈЕ НАДА ДА ЋЕ ПЛОВАК ДА ЗАИГРА

Беше то пре тридесет и пет година, а чини се као да је било јуче. Добро знам, бејаш шеснаестогодишњак када сам први пут задрхтао пред женским бићем. Када су прокључале мисли моје и срце, када је бујало биће, када сам с неописивом страшћу чекао јутро да се појавим на води и забацим удице.

Нешто од те страсти је остало у мени и сада у педесет и другој. И сада одлазим на исто место, ширину, где се два канала уливају један у други.

Скоро да је све исто. Само више нема златних караша и лињака. Али исто је узбуђење када закачим рибу, иста је нада да ће пловак да заигра.

Само више не могу дуго да чучим поред штапова, ни да седим на шамлици, ни да стојим. Можда бих могао да прилегнем, ту крај воде. И да заспим. Ко зна где бих се пробудио. На каквој ширини, на којој води.

ЈА САМ ЊЕН ИНСТРУМЕНТ

Још увек устајем рано пре свих, не бих ли
у самоћи ослушкивао кукурикање петла.
То је исти онај петао од пре две хиљаде година
који се три пута огласио Петру.

Буди се дан, а ја мислима разговарам са свима.
Живима и мртвима, па ко нађе праву реч за мене.
Ви који спавате тренутним сном и ви који спавате
вечним сном, у мојој свести сте исти.

Сви су нечија фикција. И ликови књижевни
моји су саговорници. Милош и Штајнер се овог јутра
у мојој свести срећу. Док пијем кафу заслађену медом.
Медом пчелињим и медом духа.

И она ме додирује, милује по коси, љуби по врату.
Хвата ме за руку и води ме. Да, и она је ту, увек,
као сведок. Води стенограм. Толико тога
није испевано у песмама, толико тога је неизрециво.

Понекад засвира заносну музику. На мени,
јер ја сам њен инструмент.

ЈЕРЕТИЧКА

Све што сам добио од Бога, он тражи назад.
По могућности умножено. Ако сам добио три,
он тражи шест. Иначе није задовољан мноме.
А ни ја самим собом. У томе је његова снага.
Зато он из дана у дан расте. Шири се попут свемира.
Управо то незадовољство самим собом је доказ
да и он није задовољан мноме. Свака наша велика особина
његов је дар, каже Бела Хамваш. Да ли сам ја задовољан њиме,
то је јеретичко питање. А када ми је све потаман,
и када сам задовољан собом,
тада сам знам, далеко, врло далеко од њега.
Али ми је лепо.

КАДА КОНАЧНО СХВАТИШ

Када коначно схватиш да нешто једноставно не иде
да тако мора да буде, као што ноћ мора да смени дан,
када покушаш да прихватиш ствари какве јесу,
са миром у срцу, а то и није тако лако,
после првог покушаја да се уздигнеш изнад свега,
када схватиш да ћеш да клонеш ако се нешто важно не догоди,
а то важно се ама баш никада не догађа,
барем не теби, као смрт за сада,
схватиш да остајеш сам са собом
и да немаш на кога да се ослониш
и да је управо то природно стање ствари,
тада се сетиш да си некада давно, веома давно,
сав задихан и уплашен утрчао у пећину,
управо ону коју понекад сањаш,
које поодавно у географији нема,
онако бос, са изубијаним ножним прстима,
са нешто мало крзна на себи,
иначе полунаг,
и са сломљеним копљем у руци,
чучиш иза повећег камена,
у мркој тмини из које се види само отвор пећине
одакле се чује рика звери,
и твоје дисање
и срце које лупа
жестоко.